

Arrest

nr. 309 968 van 16 juli 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 oktober 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 juni 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 12 oktober 2022 een aanvraag in voor een verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoeksters verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaart, aan verzoekster ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"E. (...) A. (...), N. (...) (geen R.R) Geboren te (...) op (...) 1988

Nationaliteit: Marokko Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. We stellen verder vast dat de terugkeerrichtlijn enkel van toepassing is bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. In casu betreft het evenwel een aanvraag tot een verblijfsvergunning op grond van een louter nationale bepaling. Het voormelde artikel 6.4 verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, pt. 89), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander enerzijds en een terugkeerbesluit anderzijds. De mogelijkheid om aan illegaal verblijvende derdelanders al dan niet een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundair Unierecht (RVV, arrest nr 265731 van 17.12.2021). Betrokkene toont echter niet aan dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Betrokkene beroept zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathelet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op het feit dat nagenoeg al haar familieleden legaal in België zouden verblijven. Betrokkene toont niet echter niet aan. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene een aantal identiteits- en verblijfskaarten voorlegt van personen waarvan zij beweert dat het familieleden zijn evenals een korte verklaring van enkelen onder hen. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft echter onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoont dat er nog familieleden van haar in België wonen. Betrokkene legt namelijk enkel verklaringen voor die niet vergezeld zijn van enig bewijs van verwantschap. Bovendien werden de verklaringen niet opgesteld door naaste familieleden, zoals broers of zussen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden negentien getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een

precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen banden meer zou hebben met haar land van herkomst. Betrokkene maakt dit echter niet aannemelijk. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat het voor haar praktisch en financieel bijzonder moeilijk zou zijn om deze reis en het verblijf in Marokko te regelen. Betrokkene toont dit echter op geen enkele manier aan, het gaat om een loutere bewering die niet wordt gestaafd door minstens een begin van bewijs. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat het voor betrokkene praktisch en financieel bijzonder moeilijk zou zijn om terug te keren niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich niet op medische elementen maar legt wel een aantal medische stukken voor. Uit deze stukken blijkt echter niet dat er sprake is van een actuele medische aandoening die betrokkene verhindert om te reizen. Dit element vormt dan ook geen buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de coronacrisis als buitengewone omstandigheid omdat de evolutie van het virus onzeker zou zijn en de grenzen met Marokko elk moment gesloten zouden kunnen worden. Echter, zij toont niet aan welke actuele coronamaatregelen een tijdelijke terugkeer naar Marokko bijzonder moeilijk zouden maken. Uit de informatie van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken blijkt namelijk dat alle sanitaire voorwaarden voor reizen naar Marokko door de Marokkaanse autoriteiten werden opgeheven en dit reeds zeer geruime tijd. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op haar lang verblijf van zeven jaar als buitengewone omstandigheid en stelt dat de Belgische Staat hier mee voor verantwoordelijk is. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene door onze diensten werd gerepatriëerd naar Marokko op 05.11.2015. Betrokkene toont niet aan wanneer zij naar België terugkwam. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens haar eigen verklaringen verblijft ze in België sinds augustus 2015 zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit meer dan zeven jaar na haar beweerde binnenkomst. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten haar verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat er geen sprake zou zijn van enige manifeste of opzettelijke fraude, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2015 ononderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van integratie en verankering, dat zij zeer maatschappelijk bewust zou zijn, dat zij al jaren lid zou zijn van een vzw waarin zij vrijwilligerswerk zou verrichten, dat zij een uitgebreide vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat zij zich op alle mogelijke manieren zou inzetten voor de Belgische gemeenschap, dat zij ondertussen zeer goed Nederlands zou spreken, dat zij reeds Nederlandse lessen gevolgd zou hebben, dat zij zeer actief zou zijn, dat zij haar steentje zou willen bijdragen, dat er sprake zou zijn van een bijzondere sociale, culturele en maatschappelijke relevante integratie, dat zij geen enkele kans onbenut gelaten zou hebben om zich ten volle te integreren, dat zij intensieve banden met België zou hebben, dat zij negentien getuigenverklaringen voorlegt evenals een werkbeplooi, verschillende foto's, twee verklaringen inzake Nederlandse lessen, een attest van bekendheid bij VZW El Baraka, een attest van vrijwilligerswerk, een afsprakennota voor vrijwilligers, twee ziekenhuisfacturen, een verklaring dd. 03.11.2021 van opstelling van globaal medisch dossier, een doorverwijsbrief dd. 21.03.2022 en een attest van bekendheid bij de tandarts) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Ook op 4 oktober 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing stelt verzoekster eveneens een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer 304 160.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Ter adstruering van haar enig middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel,

Verzoekster had de prangende humanitaire situatie op grond van artikel 6.4. Richtlijn 2008/115/EG als buitengewone omstandigheid vermeld als basis voor de aanvraag.

De bestreden beslissing maakt enkel melding ('...en de Richtlijn 2008/115/EG') van dit gegeven en stelt dat deze Richtlijn in de Belgische wetgeving is opgenomen via artikel 9bis vreemdelingenwet. (alineea 3 pagina 1 bestreden beslissing) en dat verzoekster zich niet in buitengewone omstandigheden van artikel 9bis bevindt.

Dit is onjuist. Artikel 6.4. van de Richtlijn is als dusdanig niet omgezet in de Belgische wetgeving, alleszins niet in artikel 9bis vreemdelingenwet. Vermeld artikel van de Richtlijn hanteert een veel ruimere, minstens een andere rechtsbasis dan artikel 9bis vreemdelingenwet. De begrippen 'ten allen tijde schrijnende gevallen om humanitaire of om andere redenen' zijn veel ruimer dan het begrip buitengewone omstandigheden.

Het motief faalt bijgevolg.

Verzoekster heeft artikel 6.4. van de Richtlijn in de aanvraag opgenomen als algemene rechtsbasis voor de aanvraag, dus ook wat betrof het aspect ontvankelijkheid.

Artikel 6.4. van de Richtlijn heeft die algemene draagwijdte en slaat door haar inhoud en formulering op alle fases van de beoordeling, dus ook op de ontvankelijkheidsfase. De Richtlijn 6.4. zegt letterlijk: 'De lidstaten kunnen ten allen tijde in schrijnende gevallen...'. Het begrip 'ten allen tijde' houdt in dat hier geen specifieke voorwaarden voor ontvankelijkheid kunnen geëist worden.

Alleszins faalt de bestreden beslissing door artikel 6.4. Richtlijn niet in overweging te nemen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en door deze gelijk te stellen met artikel 9bis vreemdelingenwet. Er is geen criterium van 'schrijnend geval, humanitaire of andere redenen' in overweging genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, hoewel verzoekster dit uitdrukkelijk had opgeworpen.

Tweede onderdeel,

De kernredenering van de bestreden beslissing is dat verzoekster de duur van haar lang verblijf volledig aan zichzelf te danken heeft ...

Om dit te illustreren besteedt de bestreden beslissing diverse paragrafen aan het verblijfsverleden van verzoekster.

Deze motieven hebben geen uitstaans met het te beoordelen criterium, met name zijn er op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en van de beslissing (in casu 2022-2023) buitengewone omstandigheden die maken dat verzoekster de machtiging niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van verzoekster.

De bestreden beslissing maakt deze beoordeling niet, maar wijst de buitengewone omstandigheden gewoonweg af omdat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor haar lang verblijf in België.

Het door de Raad van State bij arrest van 9 april 1998 ontwikkelde criterium en dat door verzoekster in de aanvraag is geciteerd stelt dat buitengewone omstandigheden 'omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.' Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.

Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoekster anno 2022-2023 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat hij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in zijn land van herkomst, in casu Marokko, bij de voor dit land bevoegde diplomatieke post, kan indienen.

In die zin dient de reële situatie van verzoekster beoordeeld te worden, volledig te buiten gelaten of zij hiervoor zelf een verantwoordelijkheid draagt, of hoe groot die verantwoordelijkheid ook is.

Dat verzoekster het lange verblijf, dat zij volledig geïntegreerd is, zelf in de hand heeft gewerkt, is niet terzake. In essentie dient de toestand geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden van verzoekster om de aanvraag in Marokko te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met zijn handelswijze in België; het gaat er om dat zij, welke ook haar verantwoordelijkheid hiervoor is, zeer lange tijd in België is, met alle gevolgen van dien. Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat zij normaal gesproken niet meer terug kan naar haar land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

Een tweede aspect bij die beoordeling is dat het geheel van omstandigheden in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, en het niet volstaat de onderdelen ieder

op zich en geïsoleerd van elkaar af te wijzen. Het redelijkheidsbeginsel vereist dergelijke beoordeling van de gehele situatie van het privéleven van verzoekster.

In dat kader wordt ook gewezen op de schending van het gelijkheidsbeginsel. Het is verzoekster bekend dat diverse personen die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook personen die, zoals verzoekster, afkomstig zijn uit Marokko.

Het gaat overigens om een criterium dat informeel gekend is. Waarom dit dan voor bepaalde personen/families wel, en voor andere in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast, is minstens onduidelijk, maar het is niet redelijk en het schendt het gelijkheidsbeginsel.

Het gegeven dat verwerende partij terzake het beoordelen van buitengewone omstandigheden een discretionaire bevoegdheid heeft, kan niet voor gevolg hebben dat er willekeurig wordt beslist en dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

Derde onderdeel,

Verzoekster had specifieke motieven ingeroepen waarom zij de aanvraag niet in Marokko kon doen.

Het ging om een geheel van argumenten: Duurzame lokale verankering in België – lang verblijf in België – bijzondere integratie in België – bijzondere banden met België – artikel 8 EVRM – Schrijnende situatie – Prangende humanitaire situatie.

Verzoekster merkt in eerste instantie op dat voor het beoordelen van de buitengewone omstandigheden het geheel van de ingebrachte motieven in overweging moet worden genomen, en dit in hun samenhang en hun versterkende waarde.

De beslissing doet dit niet en overweegt elk argument op zich zonder het geheel voor ogen te houden.

Vierde onderdeel,

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt zijn de door verzoekster in de aanvraag 9bis vreemdelingenwet 'overige aangehaalde elementen' tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet kunnen behandeld worden. Er wordt verwezen naar 'oude' rechtspraak van de RvV, waarvan de arresten overigens geen precedentswaarde hebben.

Verzoekster heeft overigens deze elementen ten gronde, ook in het onderdeel 'ontvankelijkheid', aangehaald, maar zij werden ten gronde nog verder inhoudelijk ontwikkeld. Maar de elementen van lang verblijf, vestiging van het centrum van zijn belangen in België, ... werden reeds uitdrukkelijk aangehaald in het onderdeel 'ontvankelijkheid'.

Bovendien sloeg ondermeer de verwijzing in de aanvang van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet naar artikel 6.4. van de Richtlijn zowel op het onderdeel ontvankelijkheid als op het onderdeel gegrondheid, zoals hoger ook reeds aangehaald.

Deze elementen konden dan ook niet miskend worden door ze af te doen als 'overige elementen' die enkel betrekking zouden hebben ten gronde.

In tegenstelling tot wat de beslissing stelt diende er wel 'te worden ingegaan' op deze elementen."

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster voert dan wel de schending aan van artikel 24 van het Handvest en van artikel 8 van het EVRM, zij zet niet uiteen op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing worden geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de

akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert duidelijk dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij haar aanvraag tot verblijfsmachtiging niet kan indienen via de gewone procedure, te weten via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland, *in casu* Marokko. Hij heeft voor elk van deze elementen uiteengezet waarom hij tot deze conclusie is gekomen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (*cf.* RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (*cf.* RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 17 december 2003).

Het gelijkheidsbeginsel is geschonden indien in rechte en in feite gelijke situaties zonder objectieve en redelijke verantwoording ongelijk worden behandeld. De persoon die de schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, moet dit in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens aantonen (*cf.* RvS 14 juni 2013, nr. 223.914).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar ze gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Een eerste punt van kritiek betreft de toepassing van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn. Verzoekster is het oneens met de daaromtrent gemaakte beoordeling. Ze meent dat, in tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, deze bepaling niet in de Belgische nationale rechtsorde werd omgezet in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De bescherming die artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn verleent, is immers veel ruimer dan hetgeen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt bepaald.

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

De Raad wijst er vooreerst op dat een bepaling uit een richtlijn slechts rechtstreekse werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de hierin bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124).

Een rechtstreekse werking vereist dus dat vaststaat dat de betrokken EU-richtlijn duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door EU-instellingen of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken (cf. HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13). In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, “voorziet” de Terugkeerrichtlijn niet in de aflevering van een verblijfsvergunning. Het Hof van Justitie stelde al eerder vast dat de doelstelling van deze richtlijn zich niet uitstrekt tot een regeling van de verblijfsvoorwaarden op het grondgebied van een lidstaat van illegaal verblijvende derdelanders ten aanzien van wie een terugkeerbesluit niet kan of niet kon worden uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 79, lid 2, VWEU, heeft richtlijn 2008/115 tot doel om op basis van gemeenschappelijke normen en juridische waarborgen een doeltreffend verwijderings- en terugkeerbeleid te ontwikkelen, zodat mensen op een humane manier, met

volledige eerbiediging van hun grondrechten en waardigheid, teruggezonden kunnen worden (cf. HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 38 en 87, Mahdi).

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn verplicht de lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (cf. HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, pt. 89, Mahdi), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen.

In dezelfde zin heeft de Raad van State dienaangaande in een beschikking van 23 januari 2020 het volgende gesteld:

"L'article 6.4. de la directive 2008/115/CE a pour seul objet d'aménager une exception à l'obligation, prescrite aux États membres par l'article 6.1. de la même directive, de prendre une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire. L'article 6.4. de la directive 2008/115/CE permet aux États membres de ne pas prendre à l'encontre d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier une décision de retour, comme le requiert l'article 6.1., mais de lui accorder un titre de séjour autonome ou une autre autorisation conférant un droit de séjour". [vrije vertaling: artikel 6.4. van richtlijn 2008/115/EG heeft als enig doel een uitzondering te regelen op de verplichting, opgelegd aan de Lidstaten door artikel 6.1. van dezelfde richtlijn, om een terugkeerbesluit te nemen ten aanzien van elke derdelander in illegaal verblijf op hun grondgebied. Artikel 6.4 van richtlijn 2008/115/EG staat aan de lidstaten toe om ten aanzien van een derdelander in illegaal verblijf toch geen terugkeerbesluit te nemen, zoals vereist door artikel 6.1., maar hem een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven].

Uit de bewoordingen van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn volgt duidelijk dat lidstaten te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen *"kunnen"* beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. Het betreft hier een zogenaamde *"kan"* bepaling die niet mag worden beschouwd als een rechtsregel die op duidelijke en onvoorwaardelijke wijze rechten toekent aan illegaal verblijvende derdelanders zonder dat verdere nationale wetgeving vereist is, noch kan in deze bepaling een automatische en rechtstreekse verplichting in hoofde van lidstaten tot het regulariseren van illegaal verblijf worden gelezen. Het onderdeel van artikel 6.4 van de richtlijn waarop verzoekster zich beroept, is niet meer dan een verwijzing naar de mogelijkheid voor de lidstaten om het illegaal verblijf van derdelanders in schrijnende gevallen of om humanitaire of andere redenen te regulariseren, hetgeen behoort tot hun soevereine bevoegdheid. Indien de lidstaten, in het kader van hun prerogatief op migratiecontrole, gebruik willen maken van de mogelijkheid om het illegaal verblijf van derdelanders in schrijnende gevallen of om humanitaire of andere redenen te regulariseren, dan beschikken zij daarbij over een ruime beleidsvrijheid.

In het licht van deze elementen blijft verzoekster derhalve in gebreke om aan te tonen dat *in casu* aan de vereisten voor een directe werking is voldaan, zodat zij zich niet dienstig op dit onderdeel van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn kan beroepen. Verzoekster kan verder niet worden gevolgd in haar betoog dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn tot gevolg heeft dat de invulling van het begrip 'buitengewone omstandigheden' opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ruimer dient te worden geïnterpreteerd. Verzoekster kan deze bepaling niet meer laten zeggen dan wat zij zegt, namelijk dat als beslist wordt tot het toekennen van een verblijfsvergunning in schrijnende gevallen of om humanitaire of om andere redenen – wat volledig behoort tot de soevereine en discretionaire bevoegdheid van de lidstaten – er in dat geval geen terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd of een eerder uitgevaardigd terugkeerbesluit wordt ingetrokken of opgeschort. Verweerder heeft bij het nemen van een beslissing over een aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen andere motiveringsplicht dan te motiveren in het licht van dit wetsartikel.

Een schending van artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn wordt niet aangetoond.

Vervolgens bekritiseert verzoekster het motief dat zij zelf verantwoordelijk zou zijn voor haar langdurig illegaal verblijf. Volgens verzoekster heeft dit geen uitstaans met het te beoordelen criterium, namelijk het bestaan van buitengewone omstandigheden. Dit doet niet ter zake. Verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt beoordeeld of er buitengewone omstandigheden bestaan maar enkel het bestaan van buitengewone omstandigheden wordt ontkend omdat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor haar lang verblijf in België.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster bij haar verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het volgende element heeft aangehaald als buitengewone omstandigheid:

"1. Verzoekster verblijft reeds 7 jaar onafgebroken op het Belgisch grondgebied.

Deze verblijfsduur dient mee in aanmerking te worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Dergelijke lange verblijfsduur, waar ook de Belgische Staat een verantwoordelijkheid in draagt, dient op zich als buitengewone omstandigheid aanzien te worden.”

In de bestreden beslissing wordt omtrent dit element het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich op haar lang verblijf van zeven jaar als buitengewone omstandigheid en stelt dat de Belgische Staat hier mee voor verantwoordelijk is. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene door onze diensten werd gerepatrieerd naar Marokko op 05.11.2015. Betrokkene toont niet aan wanneer zij naar België terugkwam. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens haar eigen verklaringen verblijft ze in België sinds augustus 2015 zonder dat zij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van huidige aanvraag en dit meer dan zeven jaar na haar beweerde binnenkomst. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten haar verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

(...)

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).”

Er dient aldus te worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, verweerder weldegelijk heeft onderzocht of verzoeksters verblijf in België al dan niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard. Verweerder stelt in de eerste plaats dat een louter langdurig verblijf in België niet aantoonbaar is waarom het voor de aanvrager zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure in het buitenland. Verzoekster weerlegt deze motivering niet. Zij zet niet uiteen waarom, in weerwil van dit motief, haar verblijf in België gedurende zeven jaar alsnog betekend dat zij haar verblijfsaanvraag niet via de reguliere procedure in haar land van herkomst kan indienen. Vervolgens motiveert verweerder dat verzoekster reeds in 2015 werd gerepatrieerd naar Marokko. Klaarblijkelijk is verzoekster het Rijk nadien opnieuw binnengekomen. Verweerder merkt op dat verzoekster hier zelf verantwoordelijk voor is. Ze verblijft naar eigen zeggen sinds 2015 terug in België, zonder dat ze heeft geprobeerd om haar verblijf te regulariseren. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor te stellen dat verzoekster zich diende te schikken naar de Belgische wetgeving en haar verblijf kenbaar diende te maken aan de bevoegde autoriteiten. Aangezien verzoekster haar (illegaal) verblijf gedurende zeven jaar uitdrukkelijk als buitengewone omstandigheid aanvoert, kan verweerder niet worden verweten op dit element te antwoorden. Verweerder motiveert dan ook terecht dat het lang verblijf van verzoekster aan haarzelf te wijten is, nu zij zich ervan bewust diende te zijn dat ze in het Rijk verbleef zonder enige machtiging tot verblijf. Waar verzoekster aanvoert dat dit element niet ter zake doet, is haar betoog dan ook weinig ernstig. Tenslotte motiveert verweerder in de bestreden beslissing nog dat het aangevoerde element van lang verblijf in het Rijk niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard omdat dit behoort tot de gegrondheid van de aanvraag. De stelling van het bestuur dat dit element niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt, anders dan verzoekster voorhoudt, steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster betoogt dat verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar *“oude rechtspraak van de RVV, waarvan de arresten overigens geen precedentswaarde hebben”*.

Verzoekster kan hierin echter niet worden gevolgd, nu duidelijk blijkt dat verweerder in de bestreden beslissing toepassing maakt van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State, waarvan verzoekster niet aantoont dat het in haar geval alsnog kennelijk onredelijk is om dit standpunt in te nemen. Verzoekster slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing daaromtrent te weerleggen.

Voorts merkt verzoekster op dat de door haar als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen door verweerder in zijn geheel in overweging dienden te worden genomen, en niet elk apart zoals het geval zou zijn in de bestreden beslissing. Verzoekster voert tevens de schending van het gelijkheidsbeginsel aan, daar het haar bekend zou zijn dat verschillende personen in gelijkaardige situaties wel aan de hand van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet werden geregulariseerd. Het zou gaan om een criterium dat informeel gekend is.

Uit artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een element dat als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of bij gebrek aan overtuigingskracht, anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Noch in haar aanvraag, noch in haar verzoekschrift preciseert verzoekster waarom de ingeroepen elementen samen genomen haar alsnog zouden verhinderen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen.

Wat de schending van het gelijkheidsbeginsel betreft, benadrukt de Raad dat de bewijslast te dezen bij verzoekster ligt. Ze moet in het verzoekschrift met concrete en precieze gegevens aantonen dat in rechte en in feite gelijke situaties zonder objectieve en redelijke verantwoording ongelijk worden behandeld. De Raad stelt vast dat verzoekster op geen enkele wijze concrete en precieze gegevens aanvoert om een schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk te maken. Ze stelt op louter algemene wijze dat ze weet zou hebben van bepaalde personen of families die zich in een vergelijkbare situatie bevinden en aan wie een verblijfsmachtiging zou zijn toegekend met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Met een dergelijk vaag en algemeen betoog toont verzoekster geenszins een schending van het gelijkheidsbeginsel aan. Immers specificeert ze niet met welke personen of families ze haar eigen situatie vergelijkt, noch concretiseert ze op welke wijze de situaties in rechte en in feite gelijk zouden zijn, noch zet ze uiteen op welke manier ze ongelijk zouden worden behandeld.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN